РЕГІОНАЛЬНЕ ТА ГАЛУЗЕВЕ УПРАВЛІННЯ

https://doi.org/10.26565/1992-2337-2026-1-13
УДК 35.071.2:338.26

Суворов Валентин Павлович,
кандидат наук з державного управління,
асистент кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я
Харківського національного медичного університету,
проспект Науки, 4, м. Харків, 61000, Україна
e-mail: vip.suvorov@gmail.com https://orcid.org/0009-0002-0196-4269

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ ЯК ІНТЕГРУЮЧИЙ МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ БАГАТОРІВНЕВОГО ВРЯДУВАННЯ НА СУБНАЦІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Анотація. У статті узагальнено теоретичні засади та обґрунтовано роль стратегічного планування як провідного інтегруючого механізму реалізації багаторівневого врядування в сучасних українських реаліях. Обгрунтовано, що стратегічне планування трансформує класичну управлінську вертикаль у гнучку систему партнерської взаємодії між міжнародним, національним та субнаціональним рівнями, роблячи управлінські процеси прогнозованими. На рівні областей, районів та громад воно перетворюється з формальної процедури на інструмент, що забезпечує горизонтальну співпрацю стейкхолдерів та узгоджує місцеві цілі з державними пріоритетами й міжнародними стандартами.

Водночас доведено, що ефективному плануванню заважають брак ресурсів, відірваність стратегій від реальних місцевих бюджетів, а також інституційна слабкість і дефіцит кваліфікованих кадрів для якісного аналізу та моніторингу, а також наголошується на тому, що оскільки субнаціональний рівень є фундаментом регіонального розвитку України, адаптація стратегічного планування до принципів багаторівневого врядування є критично важливою. Це дозволить впровадити інтегрований підхід для залучення структурних фондів ЄС у повоєнну відбудову, а синхронізація місцевих стратегій із європейськими документами допоможе втілити ці принципи у реальні інвестиційні проєкти.

Ключові слова: стратегічне планування, багаторівневе врядування, стратегічне управління, регіональний розвиток, субнаціональний рівень, інтегрований підхід, інтегруючий механізм, європейська інтеграція.

Як цитувати: Суворов В. П. Стратегічне планування як інтегруючий механізм реалізації багаторівневого врядування на субнаціональному рівні. *Державне будівництво*. 2026. № 1 (39). С. 186–195. https://doi.org/10.26565/1992-2337-2026-1-13

In cites: Suvorov, V.P. (2026). Strategic planning as an integrating mechanism for implementing multi-level governance at the subnational level. *State Formation, no. 1 (39), 186–195.* https://doi.org/10.26565/1992-2337-2026-1-13 [in Ukrainian].

© Суворов В. П., 2026
This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0

Постановка проблеми і виокремлення невирішених питань. Стратегічне планування виступає базовим інструментом для досягнення сталого соціально-економічного розвитку регіонів, посилення конкурентоспроможності регіональних систем в умовах інтеграції України до ЄС.

Функціональне призначення стратегічного планування полягає в реалізації комплексу завдань управління: від визначення пріоритетних цілей та узгодження дій суб'єктів владних повноважень до інтеграції державних і регіональних політик. За таких умов стратегія виступає базовим системним орієнтиром, який забезпечує узгодженість рішень, послідовність державної політики та підвищення загальної ефективності публічного управління на всіх рівнях [14] .

Специфіка стратегічного планування на регіональному рівні зумовлена низкою ключових характеристик. Зокрема, воно базується на інтеграції Глобальних цілей сталого розвитку – 2030, фокусуванні на просторовому вимірі в контексті децентралізації влади та впровадженні концепту смарт-спеціалізації. Важливе місце посідають процеси ідентифікації системоутворювальних секторів економіки, стимулювання інновацій через розвиток кластерів, а також залучення стейкхолдерів до формування політики розвитку територій із обов'язковим моніторингом результатів через систему індикаторів ефективності [1].

У контексті євроінтеграційних прагнень України, погоджуємося з думкою О. Сунцової [16], що аналіз національних і регіональних стратегій в умовах глобалізаційних викликів актуалізує потребу в чіткій координації зусиль на субнаціональному рівні для ефективної розбудови багаторівневого стратегічного планування. У цьому аспекті політика згуртованості ЄС, орієнтована на нівелювання міжрегіональних диспропорцій, виступає дієвим інструментом фінансового та техніко-консультативного супроводу місцевих органів влади, гарантуючи компліментарність їхніх планів розвитку загальноєвропейським цілям.

Сформована в Україні нормативно-правова база стратегічного планування є достатньою для нормативного закріплення його багаторівневого характеру та інституціоналізації як ефективного механізму державного управління. Разом з тим, як слушно зауважує А. Мельник, попри масштабний характер проведеної роботи, в умовах макроекономічної нестабільності та перманентних трансформацій системи виконавчої влади вітчизняний масив стратегічних документів подекуди трансформується у нагромадження неузгоджених або взаємозаперечних актів. Зазначена обставина обґрунтовує нагальну потребу в їх адаптації до динамічних умов функціонування держави та її територіальних утворень [9].

Проблематика стратегічного планування регіонального розвитку та використання інтегрованих підходів щодо його реалізації в системі стратегічного управління та багаторівневого врядування слугувала предметом дослідження українських вчених, таких як О. Амоша, О. Бобровська, З. Бурик, В. Геєць, З. Герасимчук, Б. Данилишин, Я. Жаліло, М. Карп'як, С. Максименко, М. Максименюк, С. Манець, А. Мельник, В. Науменко, Н. Сітнікова, М. Силенко, І. Сторонянська, А. Ткачук, Н. Щербак та інші. Незважаючи на досить значну кількість наукових публікацій за зазначеною проблематикою, залишається не-

обхідність комплексного розгляду стратегічного планування, як дієвого механізму в системі багаторівневого врядування на субнаціональному рівні з урахуванням інтеграційних тенденцій розвитку України.

Метою статті є розвиток теоретичних та практичних підходів до стратегічного планування як інтегруючого механізму реалізації багаторівневого врядування на субнаціональному рівні на основі уточнення цілей, взаємозв'язків, особливостей та відмінностей його основних складових, а також оцінювання організаційно-правових засад у системі стратегічного управління в Україні та визначення напрямів його удосконалення в контексті інтеграційних процесів.

Виклад основного матеріалу. Ефективне використання потенціалу багаторівневого стратегічного планування в Україні наразі стримується низкою інституційних та інструментальних недоліків. До них належать: дисбаланс міжвладних комунікацій, обмеженість управлінських ресурсів, несформованість підходів до цифровізації та експертно-аналітичної підтримки, а також відсутність релевантних KPI для контролю за реалізацією стратегічних цілей. Окрім того, пасивна участь зацікавлених сторін у процесах деліберації та загальна фрагментарність нормативно-правового поля актуалізують питання комплексного доопрацювання методології стратегування і стратегій розвитку [8].

У науковому доробку В. Д. Науменка процес стратегічного планування соціально-економічного розвитку диференційовано на три ключові етапи, де послідовно виділено стратегічний аналіз вихідного стану системи, безпосереднє проєктування самої стратегії та розробку інструментарію у вигляді плану її практичної імплементації [10]. Тож, у нормативно-правовому вимірі стратегічне планування розглядається як комплексна система, що забезпечує синергію процесів цілепокладання, прогностичної аналітики, безпосереднього планування та програмування соціально-економічного розвитку [5]. Водночас, багаторівневе врядування передбачає необхідність забезпечення комплексності та узгодженості відповідних стратегічних документів на всіх рівнях реалізації, зокрема на національному та субнаціональному рівнях.

За визначенням Н. Щербак, сутність комплексності полягає в необхідності чіткого окреслення проблематики на стартовому етапі стратегічного планування. Це дає змогу сформулювати ключові цілі та завдання, а також забезпечити подальшу координацію із зацікавленими сторонами. [18]. Ще одним важливим чинником якісного стратегічного планування на початковому етапі є відповідність цілей і цінностей. Цілком поділяємо думку Л. Васильєвої, яка наголошує на тому, що успішна реалізація стратегічного планування у державному секторі вимагає консолідації зусиль ключових стейкхолдерів навколо єдиного вектору розвитку установ. Відтак, перед органами державної влади постає завдання інкорпорувати чітко сформульовані ціннісно-смислові орієнтири, такі як місія та бачення у повсякденну управлінську діяльність [2].

У відповідності до оновленої стратегії «Європа 2030» [19] у свій час була прийнята постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки» [12], а згодом, постанова

Кабінету Міністрів України «Про затвердження Національної економічної стратегії на період до 2030 року» [13].

Щодо державної стратегії регіонального розвитку, то вона була розроблена на 2021–2027 роки, відповідно до Цілей сталого розвитку України до 2030 р. і нормативно закріплює орієнтири сталого розвитку регіонів. Проте введення воєнного стану внаслідок повномасштабного вторгнення рф у лютому 2022 р. змусило розробників, разом з органами виконавчої влади модернізувати механізми реалізації стратегії регіонального розвитку. Поява таких критичних домінант, як відновлення інфраструктурних об'єктів та посилення безпекового компонента, зумовила об'єктивну потребу в ревізії та корегуванні вихідного документа [15].

Оновлена Державна стратегія регіонального розвитку до 2027 року була затверджена Кабінетом Міністрів України 13 серпня 2024 року [3]. При цьому, у відповідності до оновленої державної стратегії регіонального розвитку були оновлені регіональні стратегії розвитку, хоча як зазначає М. Силенко [15] значна частина територіальних громад встигла протягом 2023–2024 рр. розробити і затвердити власні стратегії та плани відновлення та розвитку.

Задля забезпечення дієвості Державної стратегії регіонального розвитку передбачено розроблення середньострокового (на трирічний період) Плану заходів з її виконання. Структура цього документа зазвичай містить детальну специфікацію завдань, заходів та фінансових джерел, а також критеріїв оцінювання досягнення цілей у розрізі ключових напрямів регіональної політики. Тож, на базі цього Плану здійснюється щорічне бюджетне планування та затвердження профільних програм.

Щодо стратегічного планування регіонального розвитку на субнаціональному рівні, то воно операціоналізується через розроблення регіональних стратегій. Цей процес здійснюється обласними військовими адміністраціями на засадах узгодженості з Державною стратегією регіонального розвитку, нормативно визначеною методикою оцінювання ефективності та зважаючи на унікальні особливості кожної території. Функціональний базис регіональних стратегій передбачає моделювання майбутнього профілю областей, архітектуру стратегічних цілей щодо підвищення їхньої конкурентоспроможності, диверсифікації економіки, інфраструктурного оновлення та добробуту населення в середньо- та довгостроковій перспективі [8].

Ефективна імплементація стратегічних цілей в умовах багаторівневої системи врядування актуалізує потребу в узгодженні розробки та впровадження програм соціально-економічного розвитку і місцевих цільових програм субнаціонального рівня. Координація цих документів, що інституціоналізуються в областях та районах, традиційно базується на засадах, визначених Законом України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України» [11], стратегій розвитку і відповідних планів реалізації, відповідно до оновленої Державної стратегії регіонального розвитку до 2027 року [3], а також Програмами комплексного відновлення територій за

методологією (DOBRE) «Децентралізація приносить кращі результати та ефективність» Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) за підтримки Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України.

У контексті дослідження О. Хохуляка, процес стратегічного планування інтерпретується як багаторівнева система взаємодіючих процедур, що вимагають повної внутрішньої синхронізації задля досягнення очікуваного ефекту. Кожен етап цього циклу, зокрема безпосереднє виконання стратегії, супроводжується регулярним аудитом та аналізом поточних результатів. У випадку виявлення відхилень від базових маркерів здійснюється адаптивне коригування тактичних дій та оптимізація інструментарію реалізації стратегії [17]

Емпіричний аналіз свідчить про асинхронність, неналежність координації та міжрівневої синхронізації регіональних операційних планів із базовим Планом заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку, а також із чинними державними цільовими й бюджетними програмами [8]. На думку М. Ковалів та ін., сучасний масив нормативно-правових актів України у сфері стратегічного планування характеризується браком чіткої деталізації механізмів міжсуб'єктної взаємодії. Зазначена фрагментарність правового регулювання актуалізує ризики порушення принципу правової визначеності та створює процесуальні прогалини в регламентації відповідних управлінських процедур [5].

На сьогодні, на думку М. Карп'як, М. Габрель та ін., відсутній єдиний регламент розроблення програм регіонального розвитку, що формуються як органами виконавчої влади, так і органами місцевого самоврядування. Це створює передумови для правового хаосу та надмірного навантаження документообігу, відволікаючи адміністративні ресурси від практичної реалізації стратегічних ініціатив і концентруючи їх на бюрократичних процедурах. Відсутність єдиної методологічної та процедурної бази для формування програм регіонального розвитку суб'єктами владних повноважень, як органами виконавчої влади, так і органами місцевого самоврядування створює нормативно-правову неузгодженість і перевантажує документообіг. Як наслідок, наявний адміністративний персонал концентрується на виконанні рутинних операцій замість безпосередньої реалізації стратегічно важливих проєктів [4].

На думку М. Максименюка, розбудова механізмів багаторівневого врядування актуалізує потребу в модернізації процесів інституціалізації міжрівневої взаємодії суб'єктів стратегічного планування. Пріоритетними векторами у цьому контексті є створення комунікативних платформ для забезпечення інклюзивного діалогу та гармонізації інтересів органів влади всіх рівнів, а також нормативно-процесуальне узгодження та координація стратегічних і програмних документів [7].

Першочергове значення має імплементація принципу системності, що передбачає чітку диференціацію цілей, сфер поширення та функціонального навантаження базових компонентів планування. Це вимагає побудови релевантної інформаційної матриці структурних елементів із обґрунтуванням технологій та алгоритмів їхньої взаємодії, а також механізмів адаптивного корегування.

Водночас нівелювання деструктивних чинників у вітчизняній практиці стратегічного планування потребує не лише модернізації змістовного контенту стратегічних документів, а й чіткої конкретизації їхнього місця та взаємозв'язку в системі багаторівневого врядування [9].

Ще одним чинником впливу, що трансформує процес стратегічного планування в реаліях збройної агресії російської федерації проти України та супутніх їй макрокризових явищ, є високий рівень невизначеності. У цьому ракурсі співставною є позиція К. Майстренко та О. Білик щодо імперативності безперервного моніторингу, експертного аналізу та динамічної адаптації стратегічних орієнтирів. Управлінська гнучкість, інноваційна сприйнятливість та інклюзивний діалог із ключовими стейкхолдерами виступають критичними детермінантами успішної модернізації інструментарію стратегічного планування у вітчизняному публічному секторі [6].

Також, слід зазначити, що ефективність стратегічного планування на субнаціональному рівні критично залежить від інклюзивності процесу його розробки. Застосування інструментів партисипації (залучення проактивної громадськості, бізнес-середовища, волонтерських рухів, наукових кіл) дозволяє подолати інформаційну асиметрію та сформувати «спільне бачення» розвитку регіонів і територій. Стратегічний план, сформований на принципах багаторівневого врядування, мінімізує ризики конфлікту інтересів та сприяє забезпеченню легітимності управлінських рішень.

Таким чином, у представленій публікації здійснено теоретичне узагальнення і обґрунтування процесу стратегічного планування як провідного інтегруючого механізму реалізації багаторівневого врядування за сучасних умов в Україні.

Висновки. Стратегічне планування є дієвим механізмом реалізації багаторівневого врядування, що сприяє трансформації традиційної вертикалі публічного управління в систему гнучкої і конструктивної взаємодії та партнерства між суб'єктами основних рівнів: міжнародного, національного, субнаціонального, забезпечуючи прогнозованість та передбаченість відповідних процесів. У цьому контексті стратегічне планування на субнаціональному рівні (рівні областей, районів, територіальних громад) виступає не просто як адміністративна процедура, а як ключовий інтегруючий інструмент реалізації багаторівневого врядування, що забезпечує горизонтальну координацію між ключовими стейкхолдерами і вертикальну узгодженість між регіональними цілями, національними пріоритетами і міжнародними стандартами.

До основних бар'єрів на шляху ефективного стратегічного планування слід віднести дефіцит ресурсного забезпечення, а також відірваність стратегічних цілей від реальних можливостей місцевих бюджетів та інструментів фінансування; інституційну слабкість та недостатній рівень кваліфікації кадрів на місцях для проведення якісного стратегічного аналізу та моніторингу виконання стратегій.

Враховуючи, що субнаціональний рівень є основою для регіонального розвитку для України, узгодження відповідних підходів до стратегічного планування в контексті багаторівневого врядування є обов'язковою умовою для впровадження інтегрованого підходу, що сприятиме ефективному залученню структурних фондів ЄС у процеси повоєнного відновлення та подальшої інтеграції. Синхронізація місцевих стратегій із документами ЄС дозволить конвертувати принципи багаторівневого врядування у реальні інвестиційні проєкти.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бурик З. Стратегічне планування розвитку територій, як інструмент управління. *Публічне урядування*. 2020. № 5 (25). С. 53–62. https://doi.org/10.32689/2617-2224-2020-5(25)-53-62

2. Васільєва Л. М. Теоретичні аспекти стратегічного планування в органах державної влади. *Публічне управління та митне адміністрування.* 2022. № 3 (34). С. 27–30. https://doi.org/10.32782/2310-9653-2022-3.4

3. Державна стратегія регіонального розвитку на 2021-2027 роки, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 5 серпня 2020 р. № 695 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 13 серпня 2024 р. № 940). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF/ed20240822#Text

4. Карп'як М. О., Габрель М. С., Назаркевич О. Б. Трансформація системи стратегічного планування регіонального розвитку в Україні: нормативні дисфункції та імплементація європейських практик. *Регіональна економіка*. 2025. № 4 (118). С. 106–113. https://doi.org/10.36818/1562-0905-2025-4-10

5. Ковалів М., Скриньковський Р., Єсімов С., Хмиз М., Красницький І., Князь С., Хмиз В., Огірко О. Стратегічне планування як фактор державного управління в Україні. *Траєкторія науки: міжнародний електронний науковий журнал.* 2022. Том 8. № 4. С. 1001–1009. https://doi.org/10.22178/pos.80-1

6. Майстренко К., Білик О. Стратегічне планування в умовах невизначеності: адаптація до змін у публічному секторі в Україні. *Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Політичні науки та публічне управління*. 2023. № 2(68). С. 100–104. https://doi.org/10.32689/2523-4625-2023-2(68)-14

7. Максименюк М. Ю. Удосконалення багаторівневого управління регіональним розвитком в умовах реформи децентралізації. *Аспекти публічного управління.* 2020. № 8(3). С. 74–86. https://doi.org/10.15421/152073

8. Манець С. Система багаторівневого стратегічного планування як елемент модернізації управління регіональним розвитком. *Молодий вчений*. 2025. № 2 (133). С. 130–136. https://doi.org/10.32839/2304-5809/2025-2-133-10

9. Мельник А. Багаторівневе стратегічне планування в системі інституційних механізмів управління в Україні. *Вісник Тернопільського національного економічного університету.* 2020. Вип. 2. С. 7–23. https://doi.org/10.35774/visnyk2020.02.007

10. Науменко В. Д. Стратегічне планування як основний етап процесу стратегічного управління соціально-економічним розвитком держави. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування.* 2023. Том 34 (73). № 1. С. 80–86. https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2023.1/15

11. Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України: Закон України від 23 березня 2000 року № 1602-III. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2000, N 25. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1602-14#Text

12. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки. Постанова Кабінету Міністрів України від 5 серпня 2020 р. № 695. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-п#Text

13. Про затвердження Національної економічної стратегії на період до 2030 року. Постанова Кабінету Міністрів України від 03 березня 2021 р. № 179. URL: https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-zatverdzhennya nacionalnoyi-eko-a179

14. Сітнікова Н. П., Кулак А. О. Стратегічне планування національного розвитку: міжнародний та вітчизняний досвід. Частина ІІ. Вітчизняний досвід стратегічного планування. *Статистика України*. 2024. № 2. С. 95–107. https://doi.org/10.31767/su.2(105)2024.02.09

15. Силенко, М. Стратегічне планування в умовах невизначеності. *Економіка та суспільство*. 2024. № (69). https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-69-77

16. Сунцова О. «Багаторівневе стратегічне планування для сталого розвитку у глобальній економіці». *Журнал європейської економіки.* Грудень 2024. Вип. 23. № 4. С. 542–561. https://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1802

17. Хохуляк О. О. Стратегічне планування в системі управління сталим розвитком територіальних громад. *Інноваційна економіка*. 2022. № 4(92). С. 68–73. https://doi.org/10.37332/2309-1533.2022.4.10

18. Щербак Н. В. Стратегічне планування в системі державного управління. *Державне управління та місцеве самоврядування.* 2020. Вип. 3(46). С. 52–60. https://doi.org/10.33287/102045

19. EU (2019). A Sustainable Europe by 2030. URL: https://commission.europa.eu/publications/sustainable europe-2030_en

Стаття надійшла до редакції 15.03.2026 р.
Стаття рекомендована до друку 23.04.2026 р.
Опубліковано 30.05.2026 р.

Suvorov V. P.,
Candidate of Sciences in Public Administration,
Assistant Professor of the Department of Public Health and Health Care Management of the Kharkiv National Medical University,
4 Nauky Avenue, Kharkiv, 61022, Ukraine
e-mail: vip.suvorov@gmail.com https://orcid.org/0009-0002-0196-4269

STRATEGIC PLANNING AS AN INTEGRATING MECHANISM FOR IMPLEMENTING MULTI-LEVEL GOVERNANCE AT THE SUBNATIONAL LEVEL

Abstract. The article summarizes the theoretical foundations and substantiates the role of strategic planning as a leading integrating mechanism for implementing multilevel governance in modern Ukrainian realities. It is argued that strategic planning transforms the classical management vertical into a flexible system of partnership interaction between the international, national and subnational levels, making management processes predictable. At the level of regions, districts and communities, it is transformed from a formal procedure into a tool that ensures horizontal cooperation of stakeholders and aligns local goals with state priorities and international standards.

At the same time, it is proven that effective planning is hindered by a lack of resources, the disconnection of strategies from real local budgets, as well as institutional weakness and a shortage of qualified personnel for high-quality analysis and monitoring, and it is also emphasized that since the subnational level is the foundation of regional development in Ukraine, the adaptation of strategic planning to the principles of multilevel governance is critically important. This will allow

for an integrated approach to involving EU structural funds in post-war reconstruction, and the synchronization of local strategies with European documents will help translate these principles into real investment projects.

Keywords: strategic planning, multi-level governance, strategic management, regional development, subnational level, integrated approach, integrating mechanism, European integration.

REFERENCES

1. Buryk, Z. (2020). Strategic planning of territorial development as a management tool. *Public Governance, 5 (25), 53–62*. https://doi.org/10.32689/2617-2224-2020-5(25)-53-62 [in Ukraine].

2. Vasilyeva, L.M. (2022). Theoretical aspects of strategic planning in state authorities. *Public administration and customs administration, 3 (34), 27–30.* https://doi.org/10.32782/2310-9653-2022-3.4 [in Ukraine].

3. State Strategy for Regional Development for 2021-2027, approved by the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated August 5, 2020 No. 695 (as amended by the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated August 13, 2024 No. 940). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF/ed20240822#Text [in Ukraine].

4. Karpyak, M.O., Gabrel, M.S., Nazarkevych, O.B. (2025). Transformation of the system of strategic planning of regional development in Ukraine: normative dysfunctions and implementation of European practices. *Regional Economy, 4(118), 106–113*. https://doi.org/10.36818/1562-0905-2025-4-10 [in Ukraine].

5. Kovaliv, M., Skrynkovsky, R., Yesimov, S., Khmyz, M., Krasnytsky, I., Knyaz, S., Khmyz, V., Ogirko, O. (2022). Strategic planning as a factor of public administration in Ukraine. *Trajectory of science: international electronic scientific journal, vol. 8, no. 4, 1001–1009.* https://doi.org/10.22178/pos.80-1 [in Ukraine].

6. Maystrenko, K., Bilyk, O. (2023). Strategic planning in conditions of uncertainty: adaptation to changes in the public sector in Ukraine. *Scientific works of the Interregional Academy of Personnel Management. Political Science and Public Administration, 2(68), 100–104*. https://doi.org/10.32689/2523-4625-2023-2(68)-14 [in Ukraine].

7. Maksymenyuk, M.Yu. (2020). Improving multi-level management of regional development in the context of decentralization reform. *Aspects of Public Administration, 8(3), 74–86.* https://doi.org/10.15421/152073 [in Ukraine].

8. Manets, S. (2025). Multilevel strategic planning system as an element of modernization of regional development management. *Young Scientist, 2 (133), 130–136.* https://doi.org/10.32839/2304-5809/2025-2-133-10 [in Ukraine].

9. Melnyk, A. (2020). Multilevel strategic planning in the system of institutional management mechanisms in Ukraine. *Bulletin of the Ternopil National Economic University, is. 2, 7–23.* https://doi.org/10.35774/visnyk2020.02.007 [in Ukraine].

10. Naumenko, V.D. (2023). Strategic planning as the main stage of the process of strategic management of the socio-economic development of the state. *Scientific notes of the V.I. Vernadsky Ternopil National University. Series: Public management and administration, vol. 34 (73), no. 1, 80–86.* https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2023.1/15 [in Ukraine].

11. On state forecasting and development of programs for economic and social development of Ukraine: Law of Ukraine dated March 23, 2000 No. 1602-III. Bulletin of the Verkhovna Rada (VVR), 2000, N 25. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1602-14#Text [in Ukraine].

12. On approval of the State Strategy for Regional Development for 2021–2027. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated August 5, 2020 No. 695. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-п#Text [in Ukraine].

13. On approval of the National Economic Strategy for the period until 2030 year. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated March 3, 2021 No. 179. URL: https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-zatverdzhennya nacionalnoyi-eko-a179 [in Ukraine].

14. Sitnikova, N.P., Kulak, A.O. (2024). Strategic planning of national development: international and domestic experience. Part II. Domestic experience of strategic planning. *Statistics of Ukraine, no. 2, 95–107.* https://doi.org/10.31767/su.2(105)2024.02.09 [in Ukraine].

15. Silenko, M. (2024). Strategic planning in conditions of uncertainty. *Economy and society, (69).* https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-69-77 [in Ukraine].

16. Suntsova, O. (2024). Multilevel Strategic Planning for Sustainable Development in the Global Economy. *Journal of European Economics, vol. 23, no. 4, December 2024, 542–561,* https://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1802 [in Ukraine].

17. Khokhulyak, O.O. (2022). Strategic Planning in the System of Sustainable Development Management of Territorial Communities. *Innovative Economy, 4 (92), 68–73.* https://doi.org/10.37332/2309-1533.2022.4.10 [in Ukraine].

18. Shcherbak, N.V. (2020). Strategic Planning in the System of Public Administration. *Public Administration and Local Self-Government, vol. 3 (46), 52–60.* https://doi.org/10.33287/102045 [in Ukraine].

19. EU (2019). A Sustainable Europe by 2030. URL: https://commission.europa.eu/publications/sustainable europe-2030_en

The article was received by the editors 15.03.2026.
The article is recommended for printing 23.04.2026.
Published 30.05.2026.